

Még csak a nyár első hetei voltak, még is a hőmérő alulról közelítette a harmincnyolc fokot egy fővárostól távol eső járási hivatalban. A meleg ellenére az ott szolgáló kormánytisztviselők szorgalmasan tették a dolgukat, hiszen két kiemelt feladat is jutott arra az időszakra: a szokásos évenkénti iratselejtezés, illetve az azzal összekötött iratrovancsolás és irattári aktarendezés. Ez utóbbi azért bírt különös jelentőséggel, mivel évtizedek óta most került először rá sor a járási hivatalok megalakulásával, az újonnan kinevezett szakértő vezetők pedig igyekeztek úgy átvenni és rend betenni a jogelőd szervektől megörökölt iratanyagot, hogy a múltban esetlegesen rossz gyakorlatként rögzült hibákat feltárják és megszüntessék. Az ügykezelők is átértékelték, fontos, hogy tiszta lappal kezdődhessen az irattárak járási pályafutása, mivel az minden munkatárs érdekét szolgálja, a gördülékenyebb munkavégzést segíti.

Napok óta zajlott tehát rendíthetetlenül az irattári „rendrakás”, a néhány hónapja kinevezett hivatalvezetőt pedig büszkeség töltötte el, hogy a kolléganők ilyen határozottan kiállnak az új szervezeti célkitűzések mellett. A rekkenő hőség ellenére is. Amíg Péter, a hivatalvezető ezen tűnődött, irodájának fa ajtaján sürgető kopogás hallatszott.

- Szabad!- mondta kíváncsian.
- Elnézést kérek Péter, de Marikával valami baj van, bejöhetnénk az irodájába?
- Természetesen! Mi történt? Ugye nem esett el vagy dőlt rá valami?

Marika egy húsz év körüli, frissen felvételt nyert ügykezelő volt, aki néhány hete dolgozott a hivatalban, betanulási és segítségnyújtási céllal pedig rögtön beosztották abba a csapatba, akik az irattározással kapcsolatos feladatokat látták el. Péter nem szeretne volna, ha rögtön az első időszakban bármiféle atrocitás éri Marikát, ami esetleg elijesztheti a kormánytisztviselői pályáról. Magában titkon remélte, hogy semmilyen visszafordíthatatlan baj nem történt, mivel külső sérülést nem látott a fiatal kolléganőn, aki egyszer csak remegő hangon megszólalt:

- Hiv-hiv-hivatalvezetőőőő úúúú! Egy ember! Egy ember! Egy ember!
- Mi van az emberrel? Mi történt Marika! Bántott valaki?
- Nneeeem, neeem, de egy ember, egy ember van az aktában!
- Marika ne tréfálj velem, hogy lenne bárki egy iratban?- kérdezte a hivatalvezető.
- Ig-Ig-Igazat mondoook, egy ember van az iratban! Halott!

- Hogy egy halott van az iratban? Zsuzsika, te érted mit mond a kolléganő? Láttál esetleg valamit, ami így megijeszthette?- így Péter.
- Nem láttam sajnos, de valami biztosan történt, mert nézve meg, falfehér az arca és remeg, mint a kocsonya- válaszolt csodálkozva az idősebb kormánytisztviselő, aki Marika mentoraként is szolgált.

A hivatalvezető ezek után úgy döntött, hogy személyesen fog utána járni a rejtélynek és kérte a kolléganőket, mutassák meg, Marika hol, melyik helyiségben tartózkodott, amikor egy halott embert talált az ügyiratban. A biztonság kedvéért Péter hívta a két gondnok kollégát, hátha biztonságérzetet adnak Marikának, aki szemmel láthatóan egyre jobban remegett, ahogyan közeledtek a hármasszámú irattárhoz, ahol a különös eset történt. A férfiak léptek be elsőként az irattárba, ahol mindent körberagyogott az ablakon keresztül vakítóan beáramló napfény. Első látásra a helyiségben semmi rendelleneset nem tapasztaltak, köznapi nevén salgópolcokon rendezetten sorakoztak az elmúlt évek, évtizedek ügyiratai növekvő számsorrendben. Sehol egy ember, főként sehol egy szem halott. Marika egyszer csak reszkető kezét kinyújtotta és az egyik polc felé mutatott, jelezve, hogy arrafelé fókuszáljon mindenki.

A három férfi a megadott irányba fordult, majd közelebb léptek a polchoz. Nagyjából szemmagasságban egy fehér, látszólag poros ügyiratborítóra lettek figyelmesek, amelyből telepakolt, kék színű kukászsákok lógtak ki furcsa módon. Péter kézbe vette az iratot, illetve megpróbálta, mert a borítóba tűzőgéppel tűztek be több szemeteszsákot, amelyek tartalma lehúzta a földre, így a hivatalvezető elejtette azt. Ahogy koppanva földet értek a zsákok és Péter megvizsgálta őket, elképedt azon, amit látott: a zsákokban emberi maradványok, csontok voltak becsomagolva. Iratmellékletként! Ránézett Marikára, aki bólogatva jelezte, ez volt az, ami megijesztette, még ekkor is reszketett.

- Zsuzsika, kérlek, kísérd ki Marikát, szeretném, ha megnyugtatnátok őt. Főzzetek egy teát és tartsatok egy óras pihenőt a kolléganőkkel!
- Rendben, intézzük, köszönjük, hogy megnézte, de mi lehet ez, miért tartanak emberi csontokat egy iratban?- kérdezte Zsuzsika.
- Halvány fogalmam sincsen, de hidd el, utána járunk a dolognak mihamarabb!

Az irat és a rendelkezésre álló nyilvántartások aprólékos áttekintését követően a hivatalvezető megállapította, hogy az ügyirat három évtizeddel korábbról származik, a csontok pedig ténylegesen emberi maradványok, amelyeket a megyeszékhely településének külterületi részén találtak korábban a termőföld megmunkálása közben. Egy korabeli szakértői vélemény szerint a csontok hozzávetőlegesen kétszáz évesek lehetek és valószínűleg egy férfihez és egy nőhöz tartoztak. Az akkori hivatali apparátus legkésőbb a szakértői vélemény kézhezvételét követően át kellett volna adnia véglegesen a maradványokat egy azok kezelésére feljogosított közigazgatási szerv részére, azonban ez valamilyen véletlen folytán elmaradt, így történhetett, hogy az akta évtizedekig az irattárban pihent különös iratmellékletével együtt.

Miután mindezekre fény derült, a hivatal dolgozói szakszerűen elrendezték az irat és a maradványok sorsát, a fiatal kormánytisztviselőt pedig, aki az aktát találta, sikeresen megnyugtatták, hogy az ilyen esetek a legritkább esetben fordulnak csak elő egy közsolgálati életpálya során. Egy-egy állománygyűlésen a mai napig együtt nevetnek az eseten, humorosan megjegyezve, hogy remélik, a jövőben „több csontváz nem esik ki a szekrényből”. Marika azóta is a hivatal munkatársa.